

บันทึก

เรื่อง ขุนสาธุกิจกรณียร้องขอให้วันราชการติดต่อกันเพื่อคำนวณบำนาญ

๑. ตามท้องเรื่องปรากฏว่าผู้ร้องได้รับราชการดังต่อไปนี้

ก) พ.ศ. ๒๔๔๘ (หรือ พ.ศ. ๒๔๔๙ วันที่ ๘ สิงหาคม ซึ่งตามเรื่องไม่ปรากฏชัด) รับราชการในกรมสรรพากรนครบาล และกองทะเบียนรถ กระทรวงมหาดไทย

พ.ศ. ๒๔๖๕ (วันที่ ๑๖ ธันวาคม) รวมเวลารับราชการในตอนหลังนี้ ๑๗ ปี กรมพระนครบาลสั่งให้ออกจากราชการ“เนื่องจากไม่เป็นที่ไว้วางใจ” (ดูบันทึกความเห็นกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์) หรือเพราะเหตุความประพฤติไม่เรียบร้อย (ดูหนังสือของสมุหพระนครบาล ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๖ และหนังสือของปลัดกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๗)

ข) พ.ศ. ๒๔๖๖ รับราชการในกรมไปรษณีย์โทรเลขกระทรวงเศรษฐการ

พ.ศ. ๒๔๗๖ - ๗ ขอรับเบี้ยบำนาญ

รวมเวลารับราชการทั้งสิ้นในตอนนี้ ๑๐ หรือ ๑๑ ปี

๒. ขุนสาธุกิจกรณียได้ร้องขอให้วันรับราชการทางกระทรวงมหาดไทยติดต่อกับวันรับราชการทางกระทรวงเศรษฐการเพื่อคำนวณบำนาญ

๓. อนึ่งจำต้องระลึกกันว่า ตามท้องเรื่องปรากฏว่าผู้ร้องได้ถูกปลดโดยคำสั่งทางราชการ แต่ไม่ปรากฏว่าได้ถูกไล่ออกซึ่งเป็นกรณีที่จะต้องยกมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๑ ขึ้นใช้บังคับ

๔. ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้ทราบภายหลังผู้ร้องได้เข้ารับราชการว่าผู้ร้องเคยต้องโทษจำคุกมาแล้วนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นพ้องด้วยกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ได้เกิดขึ้นก่อนที่ผู้ร้องได้มาเข้ารับราชการจึงไม่เกี่ยวกับประเด็นที่จะพิจารณาในกรณีนี้

๕. ตรงกันข้าม ผู้ร้องได้ถูกสั่งออกจากราชการและมิได้ลาออกโดยลำพังใจสมัครตามความหมายของมาตรา ๑๒ (ข) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๑

๖. เพราะฉะนั้นเรื่องของผู้ร้องจึงอาจเทียบได้กับเรื่องของพระยาอดเมืองขวาง และของหลวงวิธานนรกรรม (บันทึกกรณีตัวอย่างหมายเลข ๓๓ และ ๓๔ ซึ่งกระทรวงการคลังส่งมา)

๗. เพราะฉะนั้นคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นพ้องด้วยคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ว่าสมควรให้ขุนสาธุกิจกรณียนับวันราชการทางกระทรวงมหาดไทยติดต่อกับวันราชการทางกรมไปรษณีย์โทรเลขได้

(ลงชื่อ)

หัวหน้ากองกฤษฎีกากลางนามแทนเลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

๒๖ กันยายน ๒๕๓๘

(สำเนา)

บันทึก

ที่ ๕๓๐/๒๔๗๙

คณะกรรมการกฤษฎีกา

วันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๗๙

เรื่อง แจ่มติของที่ประชุมกรรมการคณะเกี่ยวกับเรื่องขุนสาธุกิจกรณีขอต่ออายุวันราชการ
เพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญ

ตามหนังสือเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ ฎ.๖๒๒/๒๔๗๙ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๔๗๙ แจ้งว่า คณะรัฐมนตรีมีความเห็นชอบด้วยความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาในเรื่อง ขุนสาธุกิจกรณีขอให้นับวันราชการติดต่อกัน หากแต่กระทรวงการคลังมีความเห็นโต้แย้งว่า การนับวันราชการติดต่อให้ขุนสาธุกิจกรณียังไม่ต้องกับกรณีของเรื่องที่เป็นมา จึงได้ส่งบันทึก ของกระทรวงการคลังมาให้พิจารณาใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ต่อไปนั้น

โดยที่เห็นว่าเรื่องนี้ได้พิจารณากันมาหลายครั้งและก็ได้ผ่านการพิจารณาของ คณะรัฐมนตรีได้รับการวินิจฉัยไปแล้ว แต่เรื่องก็ยังหาสิ้นสุดไม่ ครั้นจะให้อนุกรรมการของ คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นใหม่อีก ความเห็นอันนี้อาจจะถูกส่งกลับมาให้ พิจารณาใหม่ในการประชุมครบบคณะอีกก็ได้ ข้าพเจ้าจึงได้จัดเรื่องเข้าในระเบียบวาระของการ ประชุมของคณะกรรมการกฤษฎีกาครบบคณะซึ่งได้ประชุมพิจารณาเสร็จเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ศก นี้ ก่อนถึงระเบียบวาระตรวจพิจารณาเรื่องขุนสาธุกิจกรณีขอต่ออายุวันราชการเพื่อประโยชน์ใน การคำนวณบำเหน็จบำนาญ ที่ประชุมของคณะกรรมการกฤษฎีกาครบบคณะได้พิจารณาเรื่องพระ ยาพิษณุแสนขอต่ออายุวันราชการซึ่งเป็นเรื่องอย่างเดียวกันกับเรื่องขุนสาธุกิจกรณี และที่ประชุม ได้ลงมติโดยเสียงข้างมาก ให้ต่ออายุวันราชการของพระยาพิษณุแสนได้ตามพระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๑ ความพิศดารแจ้งอยู่ในบันทึกของเลขาธิการ คณะกรรมการกฤษฎีกาที่ ๕๒๙/๒๔๗๙ ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๔๗๙ ถึงเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี แจ่มติของคณะกรรมการกฤษฎีกาให้พระยาพิษณุแสนต่อวันอายุราชการได้นั้น แล้ว

ฉะนั้น เมื่อได้พิจารณามาถึงระเบียบวาระเรื่องขุนสาธุกิจกรณี ที่ประชุมจึงมี ความเห็นว่า เรื่องนี้มีข้อความที่จะต้องพิจารณาเช่นเดียวกับเรื่องของพระยาพิษณุแสนและเมื่อที่ ประชุมนี้ได้พิจารณาเรื่องพระยาพิษณุแสนแล้วลงมติว่า ควรต่ออายุวันราชการให้ได้ ก็ต้องต่ออายุ วันราชการของขุนสาธุกิจกรณีได้เช่นเดียวกัน จึงลงมติว่าควรนับวันราชการของขุนสาธุกิจกรณี ติดต่อกันเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำนาญได้ โดยเหตุผลอย่างเดียวกับเรื่องของพระยาพิษณุ แสน

(ลงชื่อ) เตือน บุนนาค
เลขาธิการ